

Paul Goma

Paris, 1 august 2002

“Lista lui Vasile Paraschiv”

Vineri 26 iulie 2002 am primit de la Vasile Paraschiv o scrisoare expediată din Ploiești la 22 iulie. Alături, o listă: nume de ticăloși securiști care l-au chinuit vreme de 30 ani - și înainte de decembrie 89, dar și după - până în momentul de față. Listă pe care, cu certitudine, Vasile Paraschiv a adresat-o multor instanțe (ultima oară chiar în 22 iulie 2002 - vezi scrisoarea) și în curând va fi depusă la și mai multe - tradusă în limbi de circulație, va ajunge exact acolo unde îi doare pe securiștii care, în continuare, fac legea lor de tâlhari de drumul mare și, vorba lui Vasile Paraschiv, după ce au combătut capitalismul, au devenit cei mai rapaci, cei mai nerușinați, cei mai nesimțiți și mai jegosi-puturoși dintre capitaliști.

I-am cerut expeditorului încuviințarea să reproduc, atât scrisoarea, cât și “Lista (lui Paraschiv)”. Mi-am îngăduit neînsemnate (și necesare suprimări - marcate) și subliniera numelor și a faptelor ticăloșilor. O astfel de “Listă” (și eu am, tot de vreo 30 ani, *Lista mea*, cu ticăloșii pe care îi neuit și pe care îi tot scriu) nu are nevoie de prezentare, nici de comentarii. Ea este o *mărturie* - în sensul cel mai adevărat, mai autentic al cuvântului. Cu astfel de *mărturii-liste* se va scrie cândva istoria noastră sub ocupație sovietică și sub ocupație [comunistă] românească (aici am citat din scrisoarea mea din ianuarie 1977 adresată lui Pavel Kohout și Chartei 77 de la Praga).

Cel care va găsi neinteresantă, plicticoasă, repetitivă, stângace litania **Listei lui Paraschiv** - să nu o citească.

Nu o merită.

Nota: Textul lui Vasile Paraschiv - atât scrisoarea propriu-zisă, “Lista ofițerilor de securitate”, cât și lista “Asasinilor morali” nu comportă sublinieri. Mi-am îngăduit să o fac eu:

- numele proprii ale securiștilor, milițienilor, activiștilor, medicilor MAI: în **caractere grase**;

- faptele lor: în *caractere italice*;

- fapte deosebit de grave: în ***caractere gras+italic***

Iată, mai întâi, scrisoarea:

“([Ploiești] 22 iulie 2002)

“Dragă domnule Paul Goma

“Când am primit scrisoarea dv. m-am bucurat foarte mult, dar nu m-am bucurat deloc, când am văzut absența dv. de la colocviul organizat de Academia Civică la București la 29 mai 2002, cu ocazia comemorării a 25 ani de la mișcarea politică pentru apărarea omului în România (...)

“Înțeleg motivele absenței dv. de la acest eveniment și vă dau dreptate pentru că și eu, la rîndul meu, sunt tot atît de decepționat și deprimat de politica internă a regimului politic creat după revoluție de dl. președinte Ion Iliescu, în România.

“Pentru ce am luptat și am suferit noi atunci?

“Pentru ce au murit în Revoluția Română din dec. 1989 cei peste o mie și două sute de eroi?

“Pentru ca să aducem la cărma țării în locul lui Ceaușescu un alt membru al C.C. al P.C.R., pe dl. Ion Iliescu? Pentru ca ofițerii de securitate care înainte de revoluție te-ar fi omorât în beciurile securității sau în cel mai fericit caz te-ar fi etichetat de «dușman al poporului» și ți-ar fi făcut dosar penal cerînd justiției condamnarea ta la 15-20 ani de închisoare, dacă i-ai fi spus (...) că economia capitalistă este superioară economiei socialiste - și astăzi ei, ofițerii de securitate sunt cei mai mari capitaliști din România, prosperi oameni de afaceri, cetățeni liberi să călătorească unde vor în lume, să nu mai fie obligați și ei să facă greva foamei pentru a obține un pașaport, cum făcea marea majoritate a cetățenilor români, când ei dețineau puterea în România?

*“Și ca să vă dau doar un singur exemplu concret - ele sunt însă de ordinul miilor sau al zecilor de mii - colonelul de securitate din Ploiești **Ion Niculae** este astăzi patronul celei mai mari rafinării de petrol din Ploiești, al Regiei Naționale a Tutunului Românesc, al unei societăți agricole “Interagro” cu multe mii de ha. de pământ - adică cel mai mare moșier din România - și al altor societăți comerciale.*

*“Pentru asta am luptat noi și pentru asta și-au dat viața în revoluție eroii poporului nostru?, pentru ca generalul de securitate **Pleșiță Nicolae** și ceilalți colonei torționari ai securității să-și poată exprima în mod liber părerile la televizor, fără să-i considere nimeni bolnavi mintal, schizofrenici sau paranoici și să-i interneze în spitalele de nebuni din România - pentru că au păreri diferite de ale regimului, așa cum au făcut ei cu mine, înainte de revoluție?*

“Pentru ca să ajungă parlamentari și consilieri ai primului ministru și ai șefului statului cu 36 de milioane de lei pe lună salariu și cu televizoare (...) de peste 130 milioane lei bucata?

*“Pentru ca să poată să se îmbogățească mai repede și mai ușor pe seama poporului român, ca să nu poată fi corupți - cum spunea la televizor deputata de Prahova **Paula Ivănescu** - ca să-și justifice salariile exagerat de mari pe care și le-au fixat singuri, fără să le fie rușine de poporul român care rabdă de foame, în timp ce un muncitor*

oarecare are un milion și jumătate sau două pe lună, un doctor sau un profesor universitar cca 3-4 milioane, etc...?

“Pentru asta am luptat și am suferit noi [?] Pentru ca hoții, escrocii și tâlharii să ne jefuiască țara: 3-4 miliarde dolari furați din băncile românești, fără să se facă cercetări și să se găsească vinovații, au fost trecuți la datoria publică de către guvernul țării, a spus la televizor analistul economic Ilie Șerbănescu, adică în contul poporului, ca să plătească el ce au furat comuniștii.

*“Deputatul PSDR (azi PSD) **Bivolaru** a fost obligat de justiție să restituie țării cele 3 mii miliarde de lei furați.*

“Țărișoara noastră România a fost doborâtă la pământ de fiarele sălbatice comuniste și acum mă uit neputincios la ea cum o devorează și mă lamentez, strig în gura mare și în toate părțile și la toată lumea din România, dar nu mă aude (...) nimeni, eu singur nu pot face nimic.

“Cu câțiva ani în urmă a vizitat România Președintele Franței Jacques Chirac. Atunci dumnealui a promis guvernului României și șefului statului că Franța va fi avocatul României pentru intrarea în NATO. Dacă aş avea posibilitatea, l-aş întreba pe dl. președinte al Franței Jacques Chirac, [dacă] nu ar vrea să fie și avocatul poporului român și să intervină pe lângă guvernul României și șeful statului dl. Ion Iliescu, pentru ca dumnealor să ajungă prin dialog la un punct de vedere comun cu Vasile Paraschiv în ceea ce privește *instituirea și în România a statului de drept la fel ca în America și Europa Occidentală, astfel ca toți cetățenii țării, de la șeful statului și pînă la ultimul om să dea socoteală în fața justiției pentru crimele și fărâdelegile care le-au comis în activitatea lor de-a lungul celor 45 ani de dictatură comunistă din România.*

“Justiția este o parodie în România. Eu personal am fost condamnat de justiție pentru abuz de încredere, fără însă ca să am asupra mea vreun obiect din cele pentru care am fost condamnat, iar actul de bază prin care am dovedit că eu nu am avut în primire nici unul din obiectele aflate în discuție nu a vrut să mi-l ia justiția în considerație, dar nici nu a vrut să se pronunțe în vreun fel asupra lui.

“Cele cîteva persoane membre ale C.P.Ex. al C.C. al P.C.R. care fuseseră arestate, judecate și condamnate în mod formal după revoluție, fiind făcute responsabile alături de Ceaușescu pentru a liniști spiritele înfierbîntate ale poporului de atunci au fost eliberate înainte de executarea pedepsei - pentru că familiile lor nu au putut suporta singurătatea...

“Iată domnule Paul Goma pentru ce am luptat noi și ce a făcut dl. președinte al României Ion Iliescu după ce a preluat puterea. Dacă le-aș înșira pe toate aici nu mi-ar ajunge 20 pagini.

“Dar totuși, să vă mai arăt una «bună» cu privire la respectul domnului președinte Ion Iliescu față de adevăr și legătura indestructibilă dintre dumnealui și vechea structură criminală a PCR, securitatea, demolată în mod formal, chiar de dumnealui la 22 decembrie 1989 și reactivată imediat sub o altă denumire: S.R.I.

“Imediat după preluarea puterii la 22 decembrie 1989, domnul

Ion Iliescu avea posibilitatea și obligația legală să apere arhivele securității față de călăii Partidului Comunist Român și să decreteze imediat după revoluție ca nici un ofițer de securitate să nu mai aibă acces în sediile securității, la vechile lor locuri de muncă iar acestea, cu arhiva și tot patrimoniul securității să fie preluate de armată [D]ar dumnealui nu a vrut să facă așa și a procedat ca ciobanul din poveste care a pus lupii să păzească oile, ciobanul știind dinainte ce se va întâmpla cu oile lui, tot așa și dl Ion Iliescu a știut ce se va întâmpla cu dosarele foștilor deținuți politici din România, dacă i-a pus chiar pe aceia care le fabricaseră prin falsuri și înscenări să le păzească...

“Și tocmai asta s-a întâmplat. Ofițerii SRI (foștii ofițeri de securitate) au sustras la repezeală toate documentele importante din dosarele foștilor deținuți politici din România care ar fi putut să constituie astăzi probe în fața justiției - astfel, din dosarul meu de la securitate, despre care îmi spunea un ofițer de securitate care mă ancheta că are un metru înălțime, au mai lăsat în el când l-am văzut la C.N.S.A.S. un centimetru, adică 111 file fără nici o importanță, restul toate documentele importante au fost sustrate de către actualii ofițeri de SRI, adică de foștii ofițeri de securitate (...).

“Au fost sustrate și furate toate declarațiile mele și așa zisul «angajament» de loialitate față de Partidul Comunist Român și de securitate, scrise de mine cu mâna mea în cabana aceea din pădure, sub amenințarea cu moartea prin înjunghierea cu niște cuțite (șișuri) pe care le aveau în mână și se jucau cu ele în fața mea, să mă intimideze.

“Deasemeni toate înscrisurile pe care mi le-au confiscat la 14 mai 1989 cu ocazia unei percheziții domiciliare și pe bază de proces verbal - refuză și astăzi să mi le restituie, spunându-mi ca pe timpul lui Ceaușescu, că nu mai există și cu asta, gata!

“Am auzit încă de la 5 iulie 2002 când eram prezent la al X-lea simpozion de la Sighet intitulat: «Cronica unui sfârșit de Sistem» organizat de Academia Civică din București că dl. președinte Ion Iliescu v-a invitat direct să veniți la București să se reconcilieze și cu dv. cum s-a reconciliat cu Regele României Mihai I și cu ziariștii și comentatorii postului de radio Europa liberă, fără să-i pună în prealabil nicio condiție.

“Eu (...) aș fi de părere să acceptați invitația cu condiția să accepte discutarea și rezolvarea pozitivă a celor 12 probleme pe care eu le-am depus la Palatul Cotroceni la 22 iulie 2002 și pe care vi le trimit și dv. alăturat.

“Acum să vă scriu câteva cuvinte despre mine.

“De sănătate nu mă pot plînge deocamdată dar (...) când mă gândesc că am 75 ani și că mă apropii de sfârșitul vieții și nu am putut să fac nimic, să aplic în practică gândurile și ideile bune pe care le-am avut pentru poporul nostru.

“Comuniștii fiind mulți, și-au impus punctul de vedere. Pe plan local ei nu au uitat ce am făcut înainte de revoluție împotriva lor și, după alegerile din 1990 au intrat în Consiliul Local Ploiești numai comuniști și securiști care au început să mă persecute rău. **Încă din**

1994 ei au elaborat o hotărîre a Consiliului Local Ploiești, specială pentru mine, ca să se răzbune (...) și astfel, prin încălcarea legilor țării, la fel ca pe timpul lui Ceaușescu, **mi-au luat un drept legal acordat de lege și m-au făcut să pierd mulți bani și, ca urmare, și astăzi sufăr și rabd de foame cu întreaga familie** - și asta numește dl. președinte **Ion Iliescu** reconciliere națională.

“Soția mea nu o duce deloc bine cu sănătatea (...) De mai mulți ani este bolnavă de tensiune (...) *medicamentele costă un milion de lei pe lună, adică jumătate din pensie*. De curînd (...) a avut un accident: a căzut pe stradă (...) și-a rupt o mână și un picior. A fost dusă imediat la spital la București, operată la picior, i-au pus mîna în gips. (...) Lucrul care m-a supărat cel mai rău a fost că *prima grijă a oamenilor de pe stradă care i-au acordat primul ajutor a fost s-o jefuiască de bani. I-au furat cei 500.000 lei cu care mergea să plătească lumina electrică*. (...)”

“Asta ne neliniștește (...) și ne face să trăim sub tensiune (...) Ne rugăm de Dumnezeu ca fiica noastră să nu rămână fără serviciu [la Telefoane]. Ei [ginerele și fiica] sunt și astăzi alături de mine ca și înainte de revoluție. Ei m-au ajutat foarte mult cu soția la doctor și la spital și cu bani, căci eu nu aveam deloc. Acum stau la ei acasă împreună cu soția mea și am grijă de ea și de nepoțica mea Andra-Maria (...). Ea a rămas singura mea mulțumire de la revoluție încoace. Are 8 ani și a trecut în clasa a II-a. Ea m-a făcut și îmi face în fiecare zi viața fericită și mă face să uit de necazuri.

“(...) să transmiteți prietenilor mei de la Paris salutul meu și cele mai bune urări de bine și de sănătate: doamnei Anne Planche, domnului Mihnea Berindei, domnului Bernard Poulet, sindicatelor franceze: CFDT, FEN și FO, fără ajutorul cărora aș fi fost mort de multe ori după întoarcerea acasă în iulie 1978.

“Nu o pot uita pe doamna Ana, soția dv. pe care am văzut-o ultima dată în casa dv., la 4 aprilie 1977, cu copilul în brațe (...), în momentul în care mi-a spus că ați fost arestat, a intrat în casă o brută comunistă, a înfipt mîna în pieptul meu și de sus de la etaj până la parter m-a dus numai în lovituri de pumni și de picioare. Jos mă așteptau alți doi criminali în civil care m-au urcat într-o mașină Dacia și m-au dus la sediul miliției cartierului Drumul Taberii, unde am văzut moartea cu ochii în mîinile ofițerilor de securitate și apoi, a doua zi dimineața la spitalul Săpoca jud. Buzău, unde la secția doi a acestui spital am văzut iadul de pe pămînt.

“Dar astea sunt povești de istorie (...). Până atunci vă îmbrățișez și vă sărut pe dv. și pe doamna Ana și pe băiețelul care se afla în brațele ei acum 25 ani. Tare mult aș vrea să trăiesc să vă mai văd o dată, poate chiar la București, cu condiția pe care v-am mai spus-o.

“Cu bine, vă îmbrățișează pe toți

“Vasile Paraschiv

“22 iulie 2002”

Nota: documentul trimis mie a fost fotocopiat defectuos: în partea de sus a paginilor lipsesc 1-2 rânduri; în partea dreaptă lipsesc litere, cuvinte întregi.

În locul celor care nu au putut fi citite am indicat: (...)

Paul Goma

[I]

“LISTA

“Ofițerilor Ministerului de Interne al României (securitate și miliție) din orașul Ploiești și București care au acționat direct sau indirect asupra mea, m-au asuprit și m-au umilit, m-au torturat și maltratat în mod bestial până când îmi pierdeam cunoștința (...) - cer să fie identificați și aduși în fața justiției, să dea socoteală pentru faptele și nelegiuirile lor; comise față de mine și față de soția și de copiii mei, prin încălcarea constituției și a tuturor legilor țării.

“Col. Popa și Col. Pescaru, ambii foști *șefi ai securității jud. Prahova* au coordonat activitatea de reprimare, tortură asasinare a mea.

“Col. Ursescu Nic. adjunct al șefului securității jud. Prahova, domiciliat în Ploiești, Str. Nicolae Bălcescu nr. 27 - ofițer de legătură între mine și primul grup terorist de comando și coordonator al [cuvânt ilizibil] subordonaților:

- *“Grupul celor 4 teroriști în frunte cu Ionescu (șeful grupului), Popescu, Marinescu și șoferul lor.* Acest grup m-a răpit din parcul central al orașului Ploiești, m-au urcat cu forța în mașina Dacia 1300 și m-au dus la marginea unei păduri, unde m-au mutat în Duba T [cuvânt ilizibil] și m-au dat în primire lui **Ionescu**, iar acesta și-a continuat drumul cu mine până la destinație;

- *“Grupul celor 4 teroriști care m-au răpit în ziua de 28 iulie 1979 și m-au dus în pădurea Păulești și m-au maltratat acolo;*

- *“Grupul celor 2 teroriști care m-au atacat, pe scara blocului în care locuiam;*

- *“Grupul celor 3 teroriști care m-au atacat pe stradă, pe la spate și pe scara blocului în care locuiam, prin înțeparea în fesă cu un corp tare și ascuțit în zilele de 19, 27 martie și 1 aprilie 1979 (...);*

- *“Grupul celor 6-7 ofițeri de securitate sau agenții lor care mă supraveghea în permanență, ziua și noaptea, pe stradă, în Ploiești când plecam și când veneam de la servicii, la Slobozia și în stațiunea Amara, timp de 10 zile;*

- *“Atacarea mișlească pe la spate ce către securitatea din Ploiești a ziaristului francez Bernard Poulet, la 11 februarie 1982;*

“Deftu Niculae, procuror la Procuratura Militară a jud. Prahova și **Băloiu Ion,** procuror șef al Procuraturii civile a municipiului Ploiești. Prin natura funcției lor aveau datoria și obligația profesională să dezvăluie adevărul, să-l scoată la suprafață și să-l apere - ei însă au făcut contrariul: au mințit, au ascuns adevărul, au indus în eroare instanța de judecată, atunci când au afirmat în Ordonanța Nr. 389/VI/1977 din 6 aprilie 1977 și în scrisoarea Nr. 389/VI/3/1977, din

15 aprilie 1977:

“«ÎN URMA INGERĂRII DE ALCOOL, ARE MANIFESTĂRI PERICULOASE FAȚĂ DE PERSOANELE DIN JUR» - deoarece *această afirmație cu greutate în balanță nu reiese din niciun act aflat la dosar pe care s-au bazat dumnealor atunci când au făcut această afirmație, au scos-o din burta lor, le aparține personal și este făcută fără temei legal, doar din spirit de solidaritate, de supunere oarbă și devotament față de securitate și de interesele ei criminale - motiv pentru care acum cer să dea socoteală în fața justiției, pentru încălcarea obligațiilor profesionale, a constituției și a legilor țării*, astfel ca în viitor alții să nu mai facă ca ei.

“Lt. maj. **Dobre Ticu** - este cel care a organizat înscenarea de la I.A.M.C. Otopeni și de la Laboratorul de Medicină Legală din Ploiești.

“**Subofiterul în uniformă** care l-a însoțit la Laboratorul de Medicină Legală.

“Col. **Bică Niculae**, din București și **cel cu haină de piele, șeful lui Bică Niculae**.

“Cpt. **Badea Ion**, tot din București, [**Bică și Badea**] m-au arestat în ziua de 23 februarie 1977 în momentul în care încercam să intru în blocul în care locuia scriitorul Paul Goma, pe care doream să-l cunosc personal și să stau de vorbă cu el. (...) m-au dus la sediul Ministerului de Interne pe calea Victoriei și m-au dat în primire unui **alt colonel de securitate al cărui nume nu-l cunosc, dar era foarte elegant îmbrăcat, părea să fie șeful lui Bică Niculae**; [El, elegantul] mi-a cerut pe un ton autoritar să scot tot ce am în buzunare și în servietă, dar eu le-am răspuns tot așa de autoritar că refuz să fac acest lucru pînă ei nu aduc doi martori de pe stradă și nu încheie proces verbal de percheziție corporală așa cum prevede legea.(...) colonelul **Bică** și **celălalt** al cărui nume nu-l cunosc, pentru că am îndrăznit să le cer așa ceva, *au început să mă lovească cu palmele și cu pumnii la față și în cap*, iar după cîteva ore de așteptare m-au transportat cu o mașină Dacia 1300 la Ploiești. Pe drum însă, în pădurea Românești, s-au întîlnit cu Dobre Ticu care venea spre București să mă ia în primire la ei. Am crezut că acolo, în pădurea aceea mă vor omorî și familia mea nu va ști nimic, unde am fost omorît și îngropat - și i-am întrebat direct: «Aici mă veți omorî?», la care cpt. **Badea Ion** mi-a răspuns: «*Nu te vom omorî, că nu meriți*»

“Tot col. **Bică Nic.** împreună cu un **alt colonel îmbrăcat în haină de piele, cu col. Jipa și Lt.maj. Dobre Ticu** mă arestaseră în ziua de 1 decembrie 1976 și mă duseseră să mă interneze la Spitalul nr. 9 din București, dar *doctorul de gardă de aici a refuzat să mă interneze, spunînd că motivele pentru care ei cer să fiu internat în acel spital sunt de natură politică*.

“Atunci **colonelul al cărui nume nu-l cunosc și îmbrăcat în haină de piele și care părea să fi fost șeful lui Bică Nic.** împreună cu acesta și cu Lt.maj. **Dobre Ticu** au hotărît să mă interneze la spitalul Voila Cîmpina. **Dobre Ticu** a executat ordinul, m-a dus la Voila și m-a dat în primire dr. **Cherestigeanu**. Motivul acelei arestări și

internări la Voila a fost că au găsit la prietenul meu Alexandru Ungureanu din București copia unei scrisori pe care eu o trimiseseam la Europa Liberă.

“Col. Ilie Alexandru, din Ploiești a colaborat strâns cu **lt. Dobre Ticu** împotriva mea și *a mers la vecinii de pe scara blocului în care locuiam să le ceară declarații împotriva mea, că fac scandal în bloc și tulbur liniștea publică. Vecinii mei însă au refuzat să facă așa ceva* și atunci ei au mers la mine la servicii și acolo au găsit oameni docili care au acceptat să facă ce le-a cerut securitatea.

[rând, rânduri? lipsă] *“vecin cu al meu, unde avea instalată aparatură specială de observare și înregistrare.*

“Col. Stan Vasile, șeful serv. pașapoarte al jud Prahova și

“Cpt. Dinu Petrică - *au refuzat să-mi restituie buletinul de identitate când le-am predat pașaportul, spunându-mi că s-a ars, i s-a dat foc* - ceea ce s-a dovedit mai târziu că a fost o minciună. Ei mi-au oprit buletinul de identitate cu scopul ca mai târziu **să creieze o dublură a mea și pe mine să mă asasineze**, pentru ceea ce vorbisem în mod liber la Paris, lucru care s-a confirmat pe deplin după 1990. Tot aceștia doi mi-au dat și o amendă că am predat pașaportul cu 24 ore mai târziu și [?] adeverință ca să-mi scot alt buletin de identitate de la miliție, unde și aceștia mi-au dat o amendă **pentru că mi-am pierdut buletinul de identitate.**

“Gral. Pleșiță Nicolae din Ministerul de Interne a ordonat supravegherea și reprimarea lui Paul Goma și a celor ce veneau la el și aveau legături cu el.

“Col. Jipa (?) din Ploiești

“Col. Ralea din Ploiești

“Col. Soare din Ploiești

“Col. Petrescu din Ploiești

“Col. Dănilă Vasile din Ploiești, răspundea de întreprinderea unde am lucrat eu și a coordonat toată rețeaua de informatori din fabrica Amplo din Ploiești, unde am lucrat pînă la 1 aprilie 1988 când am ieșit la pensie.

“Lt. Severin din Ploiești

“Lt. Zmeu din Ploiești și **încă un colonel** de securitate care a dat ordin să fiu percheziționat cu forța în incinta securității din Ploiești.

“Toți ofițerii de la serviciul de ascultare și interceptare a convorbirilor telefonice și corespondenței;

“Toți ofițerii de securitate care au intrat în casa mea în ziua de [?], mi-au furat aparatul de radio și casetofonul, 22 casete și o mulțime de alte obiecte și înscrisuri politice pe care **Mr. Calcan Ion** de la miliția munc. Ploiești a refuzat să mi le restituie.

“Lt. Voicu Victor de la I.A.M.C. Otopeni

“Lt. Barbu Daniel din Ploiești vecin de apartament cu mine, mutat imediat după revoluție la Pitești în str. Craiovei nr. [?] bloc 6 sc. [?], etaj 1 apt. 8 U.M. 05281 Pitești - avea sarcina să mă supravegheze și să asculte toate convorbirile din casă cu aparatură specială de ascultare; **participant activ la [reprimarea] revoluție[i] la Timișoara**

și București.

“G-ralul Macri din Ministerul de Interne *a coordonat întreaga activitate de reprimare a mea.*

“Mr. Șerban (?), fost șef al miliției munic. Ploiești a dat ordin să fiu arestat în Combinatul Petrochimic de la Brazi și din mijlocul colegilor *și să fiu internat în spitalul de nebuni de la Urlați*, jud. Prahova.

“Col. Mihai (?) de la miliția jud. Prahova în 1969 este acela care *a dat ordin maiorului Șerban să fiu arestat și internat în spitalul de nebuni de la Urlați jud. Prahova.*

“Col. Vieru (tatăl), fost șef al miliției munic. Ploiești *a dat ordin ofițerilor și subofițerilor din subordine să fiu supravegheat ziua și noaptea.*

“Lt. Vieru C-tin (fiul),

“Plut. maj. Poenaru Petre și

“Plut. maj. Carelea Nicolae - toți 3 din cadrul miliției jud. Prahova mi-au făcut percheziție domiciliară cu care ocazie mi-au confiscat în mod abuziv și ilegal o mulțime de înscrisuri politice, inclusiv aparatul de radio și casetofonul - după ce le-au distrus ca să nu mai pot asculta și înregistra Europa Liberă mi le-au dat înapoi, înscrisurile politice însă și o monedă franceză comemorativă de 50 F nu mi le-au mai dat înapoi nici în ziua de azi.

“Col. Uță Sergiu, șeful miliției jud. Prahova pînă la revoluție *m-a evacuat în 1963 din apartamentul meu pentru care aveam toate formele legale și chiria plătită [rînd lipsă] obligîndu-mă să trăiesc cu familia mea: doi copii mici de 2 și respectiv 7 ani, soția și soacra bătrînă și bolnavă sub cerul liber, fără adăpost, timp de 300 zile*, pînă cînd am cîștigat procesul la Tribunalul Prahova și l-am evacuat pe cale judecătorească. Tot el a dat ordin organelor de miliție din subordine să mi se facă percheziție domiciliară în 1987, să fiu supravegheat ziua-noaptea și să nu mi se permită să părăsesc localitatea.

La 25 mai 1984 *am fost arestat în mod abuziv împreună cu fetița mea minoră în vîrstă de 15 ani* de către organele miliției București, contrar articolului 31 din constituție care că nici o persoană nu poate fi arestată sau reținută dacă împotriva ei nu există probe sau indicii temeinice că a săvîrșit o faptă pedepsită de lege - totuși eu și fetița mea am fost arestați *de la poarta Consulatului American*, duși la sediul Miliției București din Calea Victoriei unde **un colonel de miliție în civil - care nu a vrut să-și spună numele și un căpitan care a pretins că se numește Bacinski Leon** *ne-au interogat timp de trei ore, timp în care le-am spus că voiam să stau de vorbă cu cineva acolo despre fiul meu din America, despre care nu mai știam nimic de peste 7 ani de zile. Aceștia doi mi-au arătat codul penal și mi-au spus că mă bagă în care articol vor ei, dacă voi mai încerca vreodată să intru acolo sau să mai vin prin București - în timpul discuției m-au acuzat că am vrut să arunc Consulatul American în aer.*

La 28 ianuarie 1985 - am fost arestat de pe stradă de către **serg. maj. Vlad Nicolae** de la miliția munic. Ploiești, în timp ce mergeam

liniștit în direcția gării de sud din Ploiești unde intenționeam să iau trenul și să mă duc la CUPSIC București, organul ierarhic superior al întreprinderii Amplo unde lucram atunci, ca să mă plîng de abuzurile și nedreptățile care mi se făceau de către conducerea fabricii unde lucram.

La 5 aprilie 1977 am fost arestat de **un milițian în uniformă** care a intrat buzna peste mine în casă, chiar în locuința scriitorului Paul Goma, în timp ce stăteam de vorbă cu soția sa - a înfipt mâna în pieptul meu, m-a scos afară din apartament și de la etajul 4 pînă la parter m-a dus numai în lovituri de pumn și de picior. La parter eram așteptat de alți doi ofițeri de securitate îmbrăcați civil care ședeau ascunși sub scara blocului în care locuia scriitorul Paul Goma - m-au arestat și m-au dus la sediul miliției din cartierul Dumul Taberii, unde mi s-a cerut să dau o declarație în care să arăt că îmi retrag semnătura pusă pe scrisoarea deschisă adresată de scriitorul Paul Goma Conferinței PostHelsinki de la Belgrad și pentru că eu am refuzat acest lucru, colonelul în civil care mă arestase de la Paul Goma și un alt colonel, tot în civil - ale căror nume nu le-am putut cunoaște niciodată - m-au bătut în incinta sediului miliției din Drumul Taberii în mod bestial pînă cînd mi-am pierdut cunoștința și am căzut la pămînt.

“Această maltratare a fost făcută cu aprobarea tacită a **șefului unității de miliție** care, după ce îmi revenisem, a venit la mine să mă întrebe ce mai fac, ce s-a întîmplat, ca și cum el nu știa nimic; eu i-am spus că am fost maltratat aici, în sediul miliției în mod bestial de către doi ofițeri de securitate și de un milițian în uniformă, iar el, în mod ipocrit mi-a răspuns: **«Păi eu văd că nu te bate nimeni»**.

“În cursul nopții m-au transportat la sediul securității din Ploiești și a doua zi la *spitalul de nebuni Săpoca jud. Buzău*, unde m-au dat în primire **Dr. Anton Nicolau** care, fără să mă întrebe nimic, a dat dispoziție să fiu internat la secția doi a acestui spital unde se internau bolnavii incurabili, periculoși și violenți.

“La 8 martie 1979 am fost arestat de **un milițian în uniformă** de la ușa lui Gheorghe Brașoveanu, cel care a înființat primul Sindicat Liber al Oamenilor Muncii din România - SLOMR - și m-a dus la sediul miliției din București Sect. 1, Str Filimon Sîrbu nr [?] unde m-a dat în primire **unui maior în uniformă** și în timp ce ședeam de vorbă cu acesta au mai venit **alți doi ofițeri de miliție în civil** care au spus că **unul este șeful** acelei unități de miliție iar **celălalt adjunctul** său.

“Aceștia doi mi-au cerut să scot tot ce am în buzunare, eu le-am răspuns că sunt de acord să fac acest lucru, dar cu respectarea prevederilor legale, adică să se întocmească un proces verbal de percheziție corporală - ei au refuzat și au dat ordin maiorului să scoată tot ce am în buzunare, în felul acesta am fost jefuit cu forța chiar în incinta sediului miliției din București str. Filimon Sîrbu chiar de către conducerea acestei unități de miliție, a celor 3 ofițeri de miliție.

“Apoi, după după percheziție au venit **(alți) doi ofițeri de secu-**

ritate îmbrăcați civil, unul mai în vîrstă, iar celălalt tînăr. **Cel în vîrstă** m-a întrebat ce am căutat acolo, eu i-am răspuns că voiam să mă înscriu și eu în noul Sindicat Liber al Oamenilor Muncii din România înființat de dl. Gheorghe Brașoveanu. El se prefăcea că nu știe despre ce sindicat este vorba, s-a enervat, ***a luat un scaun cu rezemătoare în mână și, înjurîndu-mă, mi-a dat cu el în cap***, apoi a ieșit afară și am rămas cu **cel tînăr - el m-a acuzat că sunt un terorist și am legături cu Brigăzile Roșii din Italia care l-au omorît pe Aldo Moro și cu Brigada teroristă din Franța El Fatah**.

“Mai tîrziu, în cursul nopții a venit o mașină din Ploiești care m-a luat și m-a dus la sediul miliției din Ploiești unde m-au pus să dau o declarație în care să arăt tot ce am făcut în cursul zilei. Apoi, după 12 noaptea, mi-au dat drumul acasă.

“**La 12 noiembrie 1976** am fost arestat de lt. maj. Dobre Ticu, col. Jipa, col. Bică Nic. și încă un col. îmbrăcat în haină de piele, dimineața la ora 6,30, cînd mă îndreptam spre locul de muncă, pentru că col. Bică Nic. și celălalt îmbrăcat în haină de piele a găsit copia unei scrisori în casa prietenului meu Alexandru Ungureanu din București cu ocazia unei «vizite inopinate» pe care acești doi colonei de securitate i-o făceau des lui Alexandru Ungureanu, fără ordin legal de percheziție - scrisoare pe care eu o trimiseseam și fusese difuzată la Europa Liberă.

“**La 28 mai 1979**, după ce fusesem dus din pădurea Păulești la spitalul județean din Ploiești, m-au vizitat imediat **doi ofițeri de miliție** care *au dat dispoziție personalului spitalului să nu spună la nimeni cine se interesează de mine că sunt internat aici și să fiu băgat într-o rezervă singur și să nu intre nimeni la mine decît doctorul care mă îngrijește*.

“**La 10 iulie 1981** am fost arestat împreună cu soția și cu fiica mea de către **serg. maj. Băicoianu Florin** și **plut. Popescu Aurel** la postul de control Bărcănești, în momentul în care mergeam la București într-o mașină de ocazie, ca de acolo să mergă la rudele noastre de la țară din jud. Ilfov și Ialomița. [Ei] ne-au controlat în mod foarte amănunțit bagajele, ne-au făcut și percheziție corporală și mi-au confiscat cîteva cărți de literatură, refuzînd să încheie un proces verbal de percheziție corporală și a bagajelor și de confiscare a cărților.

“**Maiorul Calcan Ion** a refuzat să-mi restituie lucrurile furate de securitate din locuința mea, în timp ce nimeni nu era acasă, și aduse de **o persoană “necunoscută”** la miliție ca să mi le dea înapoi, dar **Mr. Calcan Ion** a refuzat să mi le dea pe toate cum ar fi fost normal.

“**La 24 oct. 19(?) o femeie “necunoscută”** a venit la mine acasă, dar a refuzat să-și spună identitatea, doar că este profesoară la o facultate din București și mă roagă să n-o întreb nimic în legătură cu identitatea ei, că nu are nici un rost și a intrat în subiect spunîndu-mi că a venit la mine să mă cunoască personal și să-mi aducă și 6 casete din

cele 22 furate de securitate, restul casetelor cu casetofonul și ap. de radio se află la ea și mi le va aduce și pe acestea peste câteva zile.

“La 30 aprilie 1978 am fost dat jos cu forța în gara Arad din trenul cu care veneam de la Paris de către **un lt.maj și un col. de grăniceri sau de securitate** aflați de serviciu în ziua de 30 aprilie la ora 2 noaptea în gara Arad, (...) *urcat în altul tot cu forța, am fost expulzat din țară la 30 aprilie 1978 de către cei doi ofițeri de grăniceri sau de securitate - pentru ceea ce vorbisem în mod liber la Paris.*”

[III]

LISTA:

“Agenți, informatori, turnători și colaboratori ai securității, într-un cuvânt, asupritori ai oamenilor în mijlocul cărora au muncit:

“Teasă Mihai, dir fabricii Amplo din Ploiești, B-dul Petrolului nr. 10, unde am lucrat până la ieșirea la pensie, la 1 aprilie 1988. El m-a persecutat rău. Nu a vrut niciodată să-mi aprobe scrisoarea că prezint garanții morale și politice ca să pot pleca în străinătate cu fetița mea la doctor și ca să-mi văd copilul [băiatul].

[Vasile Paraschiv a adăugat de mână: **“Vieru Eugen”**, însă fără a explica cine este și ce a făcut acesta].

“Voicilă Ion, secretarul de partid pe fabrică, totdeauna *a fost contra ca să mi se elibereze adeverință că prezint garanții morale și politice ca să pot pleca cu fetița la doctor în străinătate și să-mi văd băiatul*. Pe maistrul Neacșu Dumitru l-a dat afară din C.O.M. pentru că mi-a luat apărarea în COM.

“Iosif Dumitru, maistru, pe care l-am botezat Iosif Visarionovici Dumitru, pentru că semăna la caracter și la idei cu Stalin. *5 ani de zile în fiecare lună îmi tăia din salariu câte 20%, pentru motive politice - ascunse sub pretextul că nu-mi îndeplinesc obligațiile profesionale.*

“Tudorel Constantin, agent, informator, colaborator al securității, omul care m-a persecutat cel mai rău în fabrică.

“Miscov Gheorghe, informator al securității.

“Marinescu (?), ziarist la ziarul Ploieștii, fost activist de partid, *a publicat în 30 martie 1995 un articol calomnios la adresa mea intitulat «Un om de nimic» - și a refuzat să pună numele autorului.*

“Mircea Isbășoiu, fost activist de partid, secretar al comitetului de partid la Combinatul Petrochimic Brazi, *colaborator și informator al securității*. El a dat ordin să fiu persecutat și **mi-a luat dreptul legal de a mai vorbi în ședința de partid din noiembrie 1968, când am anunțat că mă retrag din partid.**

“Balaban (?), directorul Școlii nr. 21 din Ploiești și

“Nicoară (?), profesoară - și încă o profesoară: *toți trei au venit la mine acasă să-mi spună că dacă nu renunț la activitatea mea politică, s-ar putea întâmpla ceva rău cu fetița mea pe drum, după ce pleacă de la școală”.*

[III]

LISTA:

“Medici psihiatri care prin diagnosticul fals pus cu slugărnice oarbă față de securitate, au distrus tot ce aveam mai scump și mai frumos în viață:

ONOAREA, DEMNITATEA și CREDIBILITATEA MEA DE OM

“Aceștia sunt:

“1. **Dr. Piticar Mircea** - de la spitalul Voila Cîmpina

“2. **Dr. Moruzzi Petrea** - - “ -

“3. **Dr. Cherestigeanu** - - “ -

“4. **Dr. Petre Valeriu** - - “ - *a trimis o scrisoare la Europa Liberă la o săptămână sau două după ce eu am ținut prima conferință de presă în problema folosirii psihiatriei în România ca armă de represiune politică, în care a afirmat că eu sunt un om bolnav și când mă voi întoarce acasă voi fi din nou internat într-un spital psihiatric.*

“5. **Dr. Honet Valeriu** de la Laboratorul de Medicină Legală din Ploiești.

“6. **Dr. Călin Botez**

“7. **Dr. P. Băltărețu**

“Aceștia trei au propus securității în scrisoarea lor către U.M. 0911 din Ploiești să fiu internat la căminul de bolnavi cronici mintali de la Călinești Jud. Prahova, adică să fiu aruncat la lada de gunoi a societății, deoarece sunt un bolnav cronic mintal care nu se mai poate face bine niciodată.

“Propunere care pune sub semnul întrebării dreptul lor de am mai practica meseria de doctori psihiatri, avînd în vedere ușurința cu care au pus un diagnostic fals, din motive pur politice și ușurința condamnabilă cu care ei, cu sînge rece și fără remușcări, au distrus un om sănătos.

“8. **Dr. Anton Nicolau** de la spitalul Săpoca jud. Buzău - deputat în primul parlament al României imediat după revoluție, este *singurul medic psihiatru care mi-a făcut tratament medical obligatoriu cu scopul ca la ieșirea din spital, să fiu cu adevărat nebun”.*

[IV]

LISTA:

“ASASINII MORALI AI LUI VASILE PARASCHIV:

“**Dobre Ticu, lt. maj. de securitate** - este organizatorul înscenării politice de la I.A.M.C. Otopeni și de la Laboratorul de Medicină Legală din Ploiești.

Antonescu Nedelcu, director I.A.M.C. Otopeni - informator și colaborator al securității, cel care în ziua de 5 august 1977 m-a palmuit și m-a dat afară din adunarea generală a oamenilor muncii - unde fusesem trimis obligat de maestrul **Marica Gheorghe**, de frică să nu iau cuvântul în apărarea drepturilor muncitorilor obligați să muncească în ultimele zile ale fiecărei luni câte 12,16, chiar 24 ore - fusese informat de securitate că semnasem scrisoarea deschisă a scriitorului Paul Goma (...) în care ne plîngeam că în România nu sunt respectate drepturile omului (...) și primise ordin să mă supravegheze și să nu-mi permită să particip la ședințe. Tot el a refuzat totdeauna să-mi dea adeverință C.O.M. să plec în străinătate (...) pe motiv că nu prezint «garanții morale și politice»; a doua zi după primirea pașaportului și plecarea în străinătate, mi-a desfăcut contractul de muncă pentru «absențe nemo-tivate» și a refuzat să-mi dea în scris că mi-au desfăcut contractul (...).

“**Mită Gheorghe: secretar de partid pe fabrică**, s-a opus să mi se dea adeverință - nu prezentam «garanții morale și politice»

“**Ionescu (?)**, **președintele sindicatului de la I.A.M.C. Otopeni**: s-a opus și el la eliberarea adeverinței, pe aceleași «motive».

“**În 5 august 1977 dir. Antonescu** a pus la vot hotărîrea de a mă da afară din ședință. *Fiindcă nimeni nu a ridicat mâna*, **dir. Antonescu Nedelcu a coborît de la tribună, a venit la mine, în fundul sălii, mi-a dat o palmă și m-a îmbrîncit afară**. Fiind provocare, nu am opus rezistență - tocmai venisem de la spitalul de nebuni Săpoca, prin asta aş fi pus în mîna securității proba că sunt nebun, periculos pentru ceilalți. Am plecat, convins că va veni o zi cînd ei vor fi chemați să dea socoteală și mi se va face și mie dreptate.

“**Țuțuianu Ilie, maestru la I.A.M.C. Otopeni**, *agent, informator și martor mincinos al securității* în dos. penal 3808/1977 de la Judecătoria Ploiești.

“**Marica Gheorghe, al 2-lea maestru al meu la I.A.M.C. Otopeni**. Ca și **Țuțuianu** m-a persecutat tot timpul, m-a supravegheat, a informat conducerea fabricii despre ce vorbeam cu muncitorii și *m-a înjurat murdar în fața muncitorilor cînd, după cutremurul din 4 martie 1977 am spus ceva în apărarea guvernului american*.

“**Negoită Dumitru, șeful meu de echipă** - 4 clase primare, agent, informator, martor mincinos în dosarul 3808/77...

[rînd - rînduri? - ilizibile]

“**Apostol Petre, șeful cadrelor I.A.M.C.** - nu avea nici 4 clase primare, agent al securității (...)

“**Voicu Victor, ofițer de securitate la I.A.M.C. Otopeni.** Mă supraveghea strâns. Venea în atelierul unde lucram și mă provoca la discuții, instiga muncitorii împotriva mea. El le dădea dispoziții directorului **Antonescu**, președintelui sindicatului **Ionescu**, secretarului de partid **Mită** să mă supravegheze de aproape.

“**Dr. Călin Botez și**

“**Dr. P. Băltărețu**, din comisia Laboratorului de Medicină Legală Ploiești. În scrisoarea de răspuns către securitate (trimisă la judecătoria Ploiești) ei au propus să fiu internat - pe motive politice - în Căminul de bolnavi cronici din Călinești, Prahova. (...)

“**Anton Nicolau, directorul spitalului Săpoca, Buzău.** M-a internat fără forme legale, fără să mă întrebe nimic, *m-a repartizat la secția «doi» (cronici, violenți, periculoși), unde am văzut iadul de pe pământ. Deși i-am explicat motivele politice pentru care m-a trimis securitatea aici și l-am rugat să nu-mi facă tratamentul medical forțat, el mi-a răspuns: «Asta nu se poate!»*

“**Dr. Cherestegeanu, spitalul Voila, Cîmpina.** La 1 dec. 1976 când m-a adus **Lt.maj. Dobre Ticu**, i-am spus că sunt trimis pentru motive politice, că el a depus jurământ la terminarea facultății și îl rog să-l respecte. El a dat ordin să fiu internat la [cuvânt ilizibil].

“**Dr. Petre Valeriu, fost director al spitalului Voila, Cîmpina.** Am fost în audiență, *i-am explicat motivele pentru care m-a adus securitatea - nu a vrut să ia în considerație ce-i spuneam.* La vreo săptămână după conferința mea de presă la Paris în problema folosirii psihiatriei în România ca armă de represiune politică, *al a trimis la Europa Liberă o scrisoare în care susținea că sunt un om bolnav mintal, că sufăr de paranoia - când mă voi întoarce acasă voi fi din nou internat într-un spital de psihiatrie pentru ceea ce am spus la Paris (...)*

“Aceștia sunt asasinii mei morali. Ei au distrus tot ce am avut mai scump și mai frumos în viață: ONOAREA, DEMNITATEA și CREDIBILITATEA - adică tot cu ceea ce puteam să atrag oamenii de partea mea - făcând din mine, pe bază de minciuni și acte false o epavă, un om de care trebuie să fugă ceilalți. Adică ce a vrut regimul comunist.

“Ei mi-au creat cele mai mari suferințe fizice și psihice în viață.

“Fiecărui doctor psihiatru i-am explicat de la început motivul politic pentru care am fost adus aici. Am făcut apel la conștiința lor; să nu dea curs cererii securității, să-și respecte jurământul depus la terminarea facultății... Ei, cu aroganță, nu au ținut seama de vorbele mele și au executat orbește, fără mustrări de conștiință tot ce le-a cerut securitatea (...): să mă asasineze din punct de vedere moral, să nu mai fiu cum am fost înainte (...)

“Ce-i drept, primii 4 medici psihiatri - în frunte cu **Piticaru Mircea**, care a murit și despre el nu mai vorbim - pe timpul detenției mele nu mi-au făcut nici un fel de tratament forțat, nu mi-au dat nici o pastilă să o înghit împotriva voinței mele, ei mulțumindu-se doar ca,

la sfârșitul perioadei de 21 zile să-mi pună diagnosticul (...) de “om nebun”.

“**Dr. Anton Nicolau este primul și singurul doctor care mi-a făcut tratament medical forțat, cu scopul de a mă înnebuni cu adevărat.** Eu însă printr-un vicleșug ingenios l-am împiedecat să-și atingă scopul. Toate cele 7-8 pastile pe care mi le puneau în palmă cele două asistente medicale, obligându-mă să le înghit - le băgam sub limbă, beam apă, (...) mă controlau în gură, să vadă dacă le-am înghițit (...). Eu mă duceam imediat la WC și le aruncam. Așa am procedat tot timpul internării la Săpoca, la **Dr. Anton Nicolau** și așa am scăpat din mâinile lui, tot cum intrasem și sunt și azi: om normal (...).

“**Dr. Piticar Mircea** însă, deși nu mi-a făcut tratament forțat, rămîne primul care *mi-a pus, la cererea securității, diagnosticul: «Paranoia, psihoză delirant revendicativă sistematizată»* - bazîndu-se pe un caiet confiscat la percheziție în care notam diferite probleme dezbătute la Europa Liberă (...) Cînd m-am întîlnit cu dînsul după revoluție cu ocazia unui interviu luat de o echipă TV de la Londra, mi-a reproșat amar că, din cauza a ceea ce spusese în conferința de presă de la Paris, el își pierduse toți prietenii, vecinii nu mai vorbesc cu el, cunoscuții trec pe celălalt trotuar cînd îl vîd. Nu știu cît de adevărată este relatarea sa, dar știu că la el **ONOAREA și DEMNITATEA DE OM, CREDIBILITATEA mea** nu a avut nici o valoare (...) Eu nu i-am făcut nici un rău, am spus un adevăr (...) El și ceilalți medici psihiatri mi-au distrus ce aveam mai scump și mai frumos în viață (...) El și ceilalți psihiatri, în loc să-mi aline durerile, suferințele psihice pricinuite de Partidul Comunist Român și de politica lui, mi-au pricinuit alte dureri și suferințe și mai mari (...), doar pentru că ei, acești medici psihiatri îi urau pe opozanții regimului și adoptaseră o atitudine servilă față de securitate, deveniseră o unealtă oarbă a dictaturii comuniste, deci asupritori ai propriului popor (...)

“De aceea, pentru că astăzi nu mai trăim într-un stat totalitar (...) ci într-un stat care se vrea a fi un stat de drept și democratic, aliniat celorlalte din Europa Occidentală (...) călăii, teroriștii, torționarii, asupritorii poporului român pînă la revoluție - trebuie aduși în fața justiției, pentru a da socoteală de crimele și fărâdelegile comise față de oameni nevinovați”.

Aici - și așa - se încheie Lista-Rechizitoriu scrisă cu lacrimi, cu sudoare, cu sânge și cu perseverență de Vasile Paraschiv.

După o pauză de respirație, voi re-publica și Lista-Rechizitoriu alcătuită de mine - în numele meu și în legătură cu mine și cu ai mei.

Cei care pretind că și ei au suferit - ba chiar mai mult, ba chiar mai atroce decât “acel Vasile Paraschiv în jurul căruia se face atît zarvă” nu au decât să pună mîna să facă și ei liste-rechizitoriu...

...Pînă cînd măcar jumătate din populația adultă a României - **și după decembrie 1989** - va fi... listată...

Paul Goma